

Títol: "Fe en temps de tempesta"

Text: Isaïes 1:10-20 (de referència) Hebreus 11:1-3; 8-16; i Lluc 12. (LCR)

Resum:

L'esgotament de Déu per ofrenes que no duen enlloc. Déu que desprècia l'opulència i estima l'humil de cor. No per els nostres sacrificis ens apropem més a Déu, sinó per la nostra fe pura sense murs ni tanques. La fe convida a l'acció al moviment a cercar a aprendre, a deturar opressors, a defensar, a pledejar.

Introducció:

No teniu la sensació de quelcom a la vida diària, se us escapa de les mans? Us heu aturat a pensar cap a on va tot l'esforç, temps i dedicació que invertim en fer les coses? Penseu que estem perdent el nord, com a societat i comunitat, i el que és important ho deixem fora? Us heu aturat a pensar quants cops pensem en allò que ens amoïna i en fer cabòries i, quant temps pensem en escoltar el que Déu ens vol dir? De quines maneres emprem el nostre temps per edificar allà en el cel?

Les coses estan prou difícils avui en dia. Tenim la sensació de que ja només despertar voldríem tornar anar al llit. No us ha passat mai que de vegades no vols pensar en el que has de fer, en el que tens pendent, en allò que s'ha adherit a les nostres vides com una paparra que poc a poc s'endú les forces. Estem en un temps d'incertesa, de por, de decisions, d'incredulitat, de desenamorament, de desencís. Si tens preguntes en la teva ment de les que no trobes resposta.

Desenvolupament:

Una de les figures que més es fan servir en els diferents llibres de que es compon la Bíblia, són les que fan referència a les ovelles i els pastors, era un fet molt comú la dedicació a la pastura de ramats a la Palestina d'aquell temps. Segur que ara mateix un venen el cap algunes d'aquestes figures tant al Tanah com del Nou Testament.

En totes elles se'ns parlar de ramats "d'ovelles" a les quals cal pastorejar, guiar, donar aixopluc... les trobem en diferents situacions de necessitat, de perill, o bé que són l'objecte de l'acció del pastor. De vegades se'ns mostra a les ovelles com 'animals' una mica babaus, curts de mires, que es passen el dia anant d'aquí cap allà sense fer gairebé res, bé, sí menjar herba i belant... ovelles que senten veus o crits i de seguit en fan cas i cap enllà que hi fan via. Ara bé també les ovelles i els anyells són símbols de tendresa i misericòrdia, quan els mires sembla que mai han fet res de dolent i hom es vol apiadar d'elles...

Els ramats i els pastors han estat des de sempre unes figures que ens porten a recordar una feina dura, hores de dedicació, d'atenció, de cura, i de nits sense dormir al ras. En diferents cultures els ramats d'ovelles, bens... han estat símbols de riquesa i de guanys. També, símbols de desgràcia i més si els animals feréstecs hi feien un bon àpat.

La figura positiva del pastor, és la que ens ofereix, protecció, recull, referència. Aquella persona en la que es pot confiar i anar vers ell car tindrà cura del seu ramat i farà tot el possible per què prosperi i vagi endavant i exercint autoritat quant calgui. El pastor no és simplement un actor més en aquesta obra.

És difícil de cercar per a gent de ciutat un exemple com aquest. No sé pas com podríem trobar un símil de la tasca del pastor de ramats en una ciutat. Sí és cert que alguns pares o mares, o els pastors o d'altres figures podrien servir-nos o potser fins i tot els nostres caps a la feina... Però costa en una societat que sembla que cada cop està més individualitzada trobar referents vàlids, i si us plau, traieu de les vostres llistes ídols futbolístics, músics o actors de moda o grans gurus que ens trobem arreu que tenen missatges ben vius i atractius però que a l'hora de la veritat no porten enlloc i s'esvaeixen com el fum en una ventada.

De vegades tinc la sensació que la nostra esperança, o la de la societat en general, està dipositada en figures o missatges errats, que si bé omplen i et satisfan, no deixen de ser-ho per un moment i després de pair-los, et deixen igual de buits. No teniu la sensació de que es fixa la mirada en el com i no pas en el qui? que fem coses inútils per a arribar a Déu, amb

ofrenes que no són més que patiments personals i físics, o que ens entestem en complir promeses que no porten enlloc puix són sense fonament?, que les raons que ens porten a oferir-nos a Déu són totalment buides o per el nostre propi interès?. Que els nostres esforços van en una direcció errada, que quan alcem les mans per pregar es fa per que els altres et vegin i no per a la lloança a Déu?

Com ens relata el text de Isaïes que hem llegit al començament, deixem-nos de qualssevol coses que destorbin al 'ramat' de Déu per tal d'aconseguir la seva fita, llegim a Is.1:16-17: **"16** Renteu-vos, purifiqueu-vos. Traieu de davant meu les vostres accions dolentes, deixeu de fer el mal, **17** apreneu a fer el bé, busqueu la justícia, detureu l'opressor, defenseu l'orfe, pledegeu a favor de la viuda. **18** »Veni després i veurem qui té raó —diu el Senyor."

Sempre he tingut present una frase amb la qual podem estar més o menys d'acord, és la que **-l'ésser humà, està preparat per emmotllar-se a les realitats que se li presenten i és capaç de trobar eines adients per portar a terme la seva responsabilitat en la societat i en la vida.**- L'ésser humà està capacitat per a anar endavant en la seva situació i lluitar per aconseguir-ho. Però, què passa si no és així. Què passa si l'ésser humà ha perdut la seva dignitat i va per la vida donant cops, que mai sap valorar-se i que es deixa entabanar per falsos 'profetes' que a la primera abandonen el ramat, que a més de enrobustir-nos ens aflabeixen com a persones que no tenen un concepte propi de les coses; en comptes de guarir, alimentar, recollir les que han marxat, tracten el ramat amb violència i brutalitat... Perds els valors i l'energia que semblava que no l'acabaries mai, perds tota confiança en la resta de la humanitat i fas que el teu cercle de vida es tanqui cada cop més fins que acabes essent no res... fins i tot encomanat els demés del teu voltant de la teva negativitat, fent que poc a poc es vegin engolits per aquesta força que no fa més que destruir l'ésser.

La nostra llum en aquest món no ha de ser esmorteïda. La nostra llum a de ser més forta que la del far al penya-segat on la seva llum es veu lluny enllà. Una llum que en condueixi en el que és correcte, i sabem el què és fer el correcte? **Sí!**, ho sento però hem de recordar que sí sabem què és fer el correcte i què no. No som pas *com ovelles que no tenen pastor*. No

estem pas deixades de la mà del Déu. No hem estat oblidats, el pastor segueix aquí mai a marxat. El Senyor per Isaïes ens diu: “apreneu, busqueu, detureu, defenseu, pledegeu...” **acció!** no al conformisme! activisme cristià de debò! potser una idea, l’activisme, que de vegades s’entén malament i és mal emprada, que ens porta a extrems res desitjables i totalment fora del missatge de Jesús.

Com a éssers humans plens de l’Esperit, que és el nostre pastor, hem de poder trobar noves formes, noves vies d’aprenentatge en els moments difícils o de crisi, de poder ser capaços de adaptar-nos d’una forma coherent a la societat avui, i donar-los l’alternativa de vida: **la del nostre Pastor.**

Conclusió:

Evolucionar, no estancar-nos en compadir-nos del nostre mal o de com de grans vàrem ser en el passat, seguir trencant motlles per a reflectir qui som i en qui hem cregut tots plegats com a individus i comunitat. Hem de cridar cap enfora el missatge de recolliment, de pau, de compassió, d’amor, fidelitat i de renovació que posseïm, als nous desposseïts d’aquest món.

Del profeta Ezequiel (34:11-16; 23,24) trobem que tenim un pastor per fer-nos forts i fortes i seguir endavant, cadascú amb la seva forma de ser, amb el seu caràcter amb la seva capacitat, amb els seus dons, això sí, la nostra mirada, la nostra fe ha d’estar posada en Ell, escolteu: ” **11** »Això us anuncia el Senyor, Déu sobirà: Jo mateix buscaré les meves ovelles i en faré el recompte. **12** Les comptaré com el pastor recompta el seu ramat un dia de núvols i foscor quan retroba les ovelles dispersades; jo les recolliré de tots els indrets on s’havien dispersat. **13** Les faré sortir d’entre els pobles, les aplegaré de tots els països, les faré venir a la seva terra i les pasturaré a les muntanyes d’Israel, en els seus barrancs i en tots els llocs habitats del país. **14** Les conduiré als bons pasturatges i tindran la pleta (*clot, tancat al ras*) a les muntanyes més altes d’Israel; allà, en aquelles muntanyes, reposaran en una bona cleda (*tancat de granja*) i trobaran un pasturatge abundant. **15** Jo mateix pasturaré les meves ovelles i jo mateix les duré a reposar. Ho dic jo, el Senyor, Déu sobirà. **16** Buscaré l’ovella perduda, recolliré l’esgarriada, embenaré la que s’havia trencat la pota i restabliré la

malalta, però apartaré l'ovella massa forta i massa grassa. Pasturaré amb justícia el meu ramat.” i “**23** »Jo els donaré un sol pastor que les pasturi: el meu servent David. Ell les pasturarà, serà el seu pastor. **24** Jo, el Senyor, seré el seu Déu, i el meu servent David serà el seu príncep. Ho dic jo, el Senyor.”

Si per fe entenem que posseïm anticipadament allò que esperem, i que és conèixer realitats que no veiem com ens diu el text d'hebreus, què és el que ens priva de no anar endavant? de no fer realitat allò que se'ns ha promès? De no sentir-nos segurs de que ho tenim?

Sé, que moltes situacions ens poden fer perdre la fe, però abans de fer efectiva aquesta afirmació: 'jo ja no tinc fe' fem una cosa senzilla, la de rellegir aquests texts d'Isaïes, Ezequiel i Lluç i *belem* com a ovelles a la recerca del Pastor, aixecant el cap amb dignitat i recordant que Déu es complau donant-nos el Regne. Ara, la decisió és cosa de cadascú de nosaltres.

Amén